
Při návalech aspoň není zima

„Ještě to není.“ Maren v kadeřnickém salonu znovu pečlivě připevnila aluminiovou fólii k pramenu vlasů. „Potřebuješ dalších deset minut.“

Doris zatahala za okraj igelitové pláštěnky u krku, aby ji uvolnila. „Tak mi sundej alespoň tohle. Hlava mi úplně hoří.“

Neměla v ohni jen hlavu, ale cítila, jak jí i mezi nadry a na zádech svědí pot. Takhle nějak se cítí kuře opékané v igelitovém sáčku. Příliš mnoho tepla, příliš mnoho plastu.

„Dnes přece není nijak zvlášť horko. A nenastavila jsem ani moc vysokou teplotu.“ Maren odsunula sušák stranou. „Ale jde to i bez něj. Chceš něco nového na čtení?“

„Ne, díky. Ale kdybys měla trochu vody...“

Než jí Maren donesla sklenici s vodou, zavřela Doris oči a snažila se utlumit nával horka. Stávalo se jí to stále častěji. Najednou se její tělo proměnilo v kamínka a zalilo se potem. Představovala si tmavé skvrny na oblečení, které všichni uvidí, jakmile ze sebe shodí pláštěnku a bude muset vstát, aby zaplatila. To bude trapas. Příšerné. Vlna horka zvolna ustupovala. Doris otevřela oči a pohlédla na svůj odraz v zrcadle. Obličej se jí leskl. Rychle si přejela dlaní po horním rtu a spáncích v naději, že si toho nikdo nevšimne.

„Prosím.“ Maren postavila na odkládací stůl sklenici s vodou, stoupla si za ni a položila jí ruce na ramena. „A co jinak? Přijdeš dnes večer do literárního kroužku? Poslyš, to se tak potíš?“

„Hlasitěji by to už nešlo?“ Doris se natočila k sousední zákaznici. Přilba sušáku naštěstí zabraňovala, aby něco slyšela. „To ta plastová pláštěnka. Dnes nemůžu, má přijet Moric, už dva měsíce nebyl doma.“

„Aha, škoda. Jak se mu daří? Studuje v Hamburku, že?“

„Ano.“ Doris s vděčností zaznamenala, že teplota jejího těla klesla na normální provozní úroveň. „Daří se mu dobře, ale zaměstnává ho studium. A teď i jeho nová přítelkyně. Přivede ji dnes na večeři.“

„Ale! Jestlipak maminka nežárší?“

„Blbost. Naopak, jsem ráda, že si konečně nějakou našel. Byl vždycky trochu opožděný, ještě ve čtyřiadvaceti vysedával doma u počítače. Alespoň je normální.“

Maren se tiše zasmála a rozbalila další pramen. „Je úplně jiný než jeho velký bratr, že? Jakkak se vlastně Sašovi daří? Toho jsem neviděla už celé věky.“

„Já taky ne.“ Při té odpovědi Doris opět vyrazil pot, tentokrát s ním ale neměly hormony nic společného. „Ale nevádí. Má málo času, ale pravidelně si telefonujeme.“

„Copak...“ K Dorisině úlevě se rozdrnčel telefon. Maren zastrčila pramen na jeho místo a přešla k recepci, aby zvedla sluchátko.

Doris si přejela rukou po hrdle, všechno bylo v pořádku. Jednou bude zase všechno v pořádku i se Sašou. Musí jen mít trpělivost. Krize se vyskytují i v těch nejlepších rodinách, někde prostě holt trvají o něco déle.

Na cestě k autu nakoukla ještě do dvou butiků, zda tam nenajde sukni podobnou té staré, ale lepšího střihu. Žádnou nenašla, což jí zkazilo náladu. Takže mohla odjet domů.

Na chodbě bylo cítit úklidové prostředky. Paní Krögerová byla přesvědčená, že čím více chemie, tím větší čistota. Doris nechala dveře domu otevřené, aby vyvětrala. Postavila kabelku vedle šatny, šla do kuchyně, zapnula kávovar a několika pohyby přestavěla dózu na kávu, mísu s ovocem a dvě vázy. Už patnáct let staví paní Krögerová předměty při úklidu na jiné místo a Doris pak po ní všechno přestavuje. Už ztratila naději, že uklízečka jednou sama přijde na to, že Doris vždy uvede věci do původního stavu. Ale to jí nevádílo, stejně neměla jinak co na práci.

Vytáhla si z hromádky pošty noviny, vzala kávu a posadila se na terasu. Dnes byl 27. duben, přesně za čtyři týdny má narozeniny. Padesáté.

Když bylo padesát její matce, slavila to celá rodina v tehdy vyhlášeném hotelu. Byla to jedna z nejpříšernějších oslav, jaké kdy Doris absolvovala. Čekala tenkrát Morice, Sašovi byly tři a prodělával zrovna svoje první období vzdoru. Dorisin otec pronesl proslov, na který si už nepamatuje,

ale který její matku rozplakal. Nálada pak s konečnou platností dosáhla bodu mrazu, když Saša převrhl jablečný mošt na babiččinu drahou novou hedvábnou blůzu a Doris nezvládla svoji těhotenskou nevolnost. Po další dvě hodiny stále odbíhala na dámskou toaletu zvracet. Celou tu dobu Saša vřeštl v restauraci, což jeho otce, který seděl se dvěma Dorisinými bratřanci u baru a popíjel koňak, očividně nijak nezajímalo.

Později jí Torsten zkroušeně přiznal, že by tu oslavu a její matku střízlivý prostě nepřežil. Asi měl pravdu.

A za čtyři týdny přijde na řadu ona. Doris přemýšlela, zda působí na svoji rodinu stejně jako její matka tenkrát. Snažně doufala, že tomu tak není. Ale v žádném případě nehodlala o svých narozeninách zažívat stejný trapas. Jen žádné proslovy, žádné přišerné dárky, žádní hosté, kteří by se museli opíjet koňakem, aby oslavu přežili. Nic takového nepřipustí.

* * *

Žaluziemi probleskovalo slunce. Katja se odvrátila od okna k Alexovi. Zvolna otevřela oči a podívala se na něj. Dosud tvrdě spal. Položila si hlavu do jeho dŭlku mezi krkem a ramenem a pomalu mu přejela prsty po hladké hrudi. Musela si zvyknout na to, že se Alex na prsou holí. Dnešní muži to dělají a teď už to i jí připadalo sexy. Zarazila se a pohlédla na budík na nízkém nočním stolku. Bylo půl deváté. Služba jí začínala sice později, ale chtěla jít ještě běhat. Kdo se nesnaží, nikam to nedotáhne, bylo její celoživotní heslo. Takže se s lítostí odvrátila od Alexe, tiše vstala a po špičkách přešla do koupelny.

O deset minut později už stála přede dveřmi domu a propínala si stehenní svaly. Zběžně pohlédla na hodinky a dala se do klusu. Běžela směrem k parku, jako vždy tutěž trasu, čtyřicet minut. To bylo její vypovězení války slaběmu vazivu. Zatím v tomto boji vítězila.

Po čtvrt hodině jí ztěžkly nohy. Stiskla zuby a přinutila se myslet na něco hezkého. Například na Alexe. A na minulou noc. To proto má teď tak unavené nohy. Musela se usmát a vzápětí jí úsměv vrátil muž, který šel se psem proti ní. Zřejmě se také ohlédl, protože nepřišel na to, odkud ji zná. Ona ho určitě neznala. Za chvíli už běžela po břehu jezera. Vodní hladina se třpytila ve slunci a její už tak dobrá nálada se ještě zlepšila. Zítra začíná víkend a Alex zůstává v Kielu až do pondělka, takže má před sebou tři nádherné dny. Dorazila skoro na konec svého okruhu a zvolnila tempo. Naproti ní pochodovaly tři ženy s trekingovými holemi. Poslední ze skupiny se nesportovně klátila. Šedé běžecké kalhoty měla příliš krátké a vyboulené na kolenou, červené tričko vybledlé a ochablé tělo působilo unaveně. Když Katja kolem ní proběhla, pozdravila ji: „Dobré jitro, paní Severinová.“

Teprve teď jí podle hlasu poznala a překvapeně opětovala pozdrav, aniž přerušila běh. Byla to Karen, která pracovala v recepci studia. Katju pohoršovalo, jak staromódně tato žena působí. Jak se může tak zanedbávat? A k tomu ještě provozovat tenhle babský sport? Kdyby měla o pět kilo méně, pořádný účes a vhodné sportovní oblečení, vypadala by zase jako ženská, a ne jako nějaká teta Mňa. Hrozně.

Katja odbočila do ulice, kde bydlela, a bezděčně sledovala svůj odraz ve výkladu spořitelny. Přílehlavé sportovní kalhoty sahaly nad kolena, upnuté bílé tričko zdůrazňovalo štíhlý pas a pevné paže, na zádech se jí houpal ohon spletený do copu. Vypadám dobře, pomyslela si spokojeně a zvolna ukončila běh. Na okamžik se zastavila, aby se zhluboka prodýchala. Jenomže je to bohužel tak hrozně namáhavé. Ztěžka vystoupala tři schody k pekařství a postavila se do fronty. Když přišla na řadu, prodavačka se na ni usmála. „Dobré jitro, paní Severinová. Vy ale máte disciplínu. Vždycky když vás ráno vidím běhat, mám špatné svědomí. Měla bych se sebou něco dělat, jsem samý fald, boky mám obalené tukem, do ničeho se nevejdu. Ale co mám dělat? Kolena mám v háji, bolí mě záda. Po čtyřicítce to už nestojí za nic. Co to bude?“

„Tak dělejte jógu, ta taky pomáhá.“ Katjin pohled klouzal po košících s pečivem. „Jednu celozrnnou housku, jednu obyčejnou, jeden croissant, malý žitný chleba a k tomu *Kielský zpravodaj*.“

„A z jógy má člověk taky tak pěknou pleť?“ Housky skončily v sáčku. „Tři eura devadesát, prosím.“

„Ne.“ Katja vytáhla z kapsičky pětieurovou bankovku. „Ta je ze sexu.“

Pobaveně sledovala, jak prodavačka zrudla, vzala si drobné a sáček s pečivem a s úsměvem vyšla z krámu.

Alex už stál u dveří. „Viděl jsem tě, ty moje krasavice.“ Odhrnul jí z obličeje pramen vlasů a políbil vzadu na krk. „Jsi slaná. Nádhera.“

Katja ho jemně odsunula stranou a vtiskla mu do ruky sáček s pečivem a noviny. „Musím si dát sprchu. Uděláš kávu?“

„Už je hotová.“ Povytlhl jí tričko. „Mám jít s tebou do sprchy?“

„Ne.“ S úsměvem se protáhla pod jeho paži. „Blázínku. Musím pak do práce, nechci to ve spěchu. Přečti si zatím noviny.“

Ve sprše nastavila na několik vteřin tvář proudu vody. Alex byl její nejlepší milenec posledních let. A ten nejnenasytnější. Někdy už to na ni bylo až příliš. Ale jen někdy. Tak to chodí, když je žena horská Ivica. Tak se nazývají ženy jako ona. Středního věku, které mají mladšího milence. Alexovi je dvacet devět, Katje čtyřicet osm. I když by jí to nikdo nehádal. Má prostě dost disciplíny a otce, který byl plastický chirurg.

Zastavila vodu a sáhla po ručníku. Kriticky se prohlížela v zrcadle. Ne, nic se jí nedalo vytknout. A jako vždy ji potěšil pohled na vytetovanou růži. To byl geniální nápad, přišla na něj, když na dovolené na Korsice viděla hezkou ženu s podobným tetováním. Zrovna pár týdnů předtím se Katjin otec rozčiloval nad pacienty, kteří si ve stáří nechávají odstranit tetování. „Copak je v mládí nenapadlo, že ta jejich sedmikráska se jednou promění v slunečnici? Na staré povadlé kůži to vypadá přílišně.“

V tom okamžiku se Katja rozhodla, že se nechá tetovat. Mělo to být něco malého a decentního a mělo jí to připomínat, že ona nikdy nenechá svou plet uvadnout.

Když příští den vstoupila do tetovacího studia v Hamburku, narazila na Alexe. Nejenže vypadal neuvěřitelně skvěle, ale vytetoval jí na rameno úchvatnou růži a na závěr ji pozval na večeři. Tím to mezi nimi začalo. A teď dělal dobře nejen její duši, ale i jejímu tělu. Spokojeně se osušila a natáhla na sebe tenký župánek. Život je přece jen úžasný.

„Kdy se dnes večer vrátíš domů?“ Alex odložil noviny a pohlédl na ni. „V přístavu je koncert pod širým nebem, mohli bychom tam zajít.“

Katja odsunula talíř stranou a naklonila se k němu. „Kdo tam hraje?“

„Více skupin. Už jsi dosnídala?“

„Po běhání nemám nikdy velký hlad.“ Ve skutečnosti by teď klidně spořádala půlku prasete, ale silou vůle se přinutila vystačit jen s půlkou celozrnné housky a dvěma kiwi. Velikost 36 vyžaduje dost odříkání. Vzpomněla si na Karen z recepce a hned se cítila lehčeji. „O půl deváté mi končí služba, v deset jsem doma. Pokud mi do toho nic nepřijde.“

„Dobrá. Takže tam jdeme?“

Ještě před půl rokem se Katja po práci vyvalila na pohovku a s dálkovým ovladačem v ruce tak dlouho procházela všechny kanály, až u toho usnula. Tak to šlo každý večer. Až ji z toho vysvobodil Alex. Najednou se jí vrátila její stará energie, zase se něco dělo.

Vstala a políbila Alexe na zátylek. „Jo. Půjdeme. Už se těším. Teď se jdu rychle obléct. Díky za snídani.“

Po čtvrt hodině se vrátila do kuchyně. Dlouhé vlasy měla ještě vlhké, jen si je vyfoukala do vzdušného účesu, a na sebe si vzala přiléhavé zelené šaty bez rukávů a řemínkové sandály na vysokých podpatcích. Alex ji chytil za zápěstí a přitáhl k sobě. „Bezva šaty. Už jsem ti dnes říkal, jak jsi neuvěřitelně krásná? Pospíchej, aby ses mi zase rychle vrátila.“

Katja mu zajela rukou pod tričko. Bylo to tak příjemné. S lítostivým úsměvem jej políbila. „Nemám vůbec chuť někam chodit. Měj se tu hezky.“

Zatímco sestupovala ze schodů, vzpomněla si, že si tyhle šaty koupila před třemi lety ve Florencii. Při jednom z těch nesčetných tajných víkendů s Hermannem. Jak byla tenkrát hloupá. Naštěstí je to už za ní. A její nynější milenc je skoro o třicet let mladší než ten tehdejší. To by ji před třemi lety taky nenapadlo.

„Dobré jitro, paní Severinová. Mám pro vás jen jeden dopis, právě jsem ho chtěl vhodit do schránky.“

Katja sebou škusbla, byla tak ponořená do svých myšlenek, že do doručovatele málem vrazila. „Ach, promiňte, neviděla jsem vás. Dobré ráno. Vezmu si ho s sebou, děkuji. Přeji hezký den.“

Když zavírala dveře, cítila v zádech jeho pohled. Cestou k autu roztrhla obálku a přeletěla řádky. Jedna věta ji okamžitě uhodila do očí. „... oslaví Doris 27. května své krásné padesátiny.“